

Sygn. akt IV KO 47/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 lipca 2017 r.,

wniosku **M.W.**

o wznowienie postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie

z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt III Ko (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

M. W. w piśmie z dnia 23 maja 2011 r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie od Skarbu Państwa odszkodowania oraz zadośćuczynienia w związku z jego niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w dniu 6 lutego 2003 r., a także odszkodowania w kwocie 135.732 zł i zadośćuczynienia w kwocie 6.600 zł w związku z jego niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w dniach 14 i 21 lipca 2005 r. oraz wykonaniem zastępczej kary 40 dni pozbawienia wolności, której nie powinien ponieść.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt III Ko (...), Sąd Okręgowy w K. na podstawie art. 552 § 1, § 2 i § 4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M.W. kwotę 7.900 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku, a w pozostałym zakresie oddalił żądanie. Apelację na korzyść wnioskodawcy złożył jego pełnomocnik. Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r., w sprawie II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

W dniu 18 kwietnia 2017 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania sporządzony w dniu 30 marca 2017 r. przez M.W.. Stwierdził w nim, że ujawniła się nowa okoliczność, a mianowicie brak możliwości „wprawienia” implantu zbitego zęba jedyńki, stąd też wnosi o wznowienie postępowania w powyżej opisanej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k., art. 540 b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) wprowadzono obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Zgodnie z tym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Podana przez wnioskodawcę okoliczność stanowić ma nowy fakt, tj.

niemożność wstawienia implantu zęba – jedynki. Nie ulega wątpliwości, że wskazana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. podstawa wznowieniowa aktualizuje się tylko wtedy, gdy ów nowy fakt pozwala z dużym prawdopodobieństwem uznać błędność, niesłuszność wyroku będącego przedmiotem wniosku o wznowienie. Poza sporem pozostaje i to, iż przesłanką zasądzenia odszkodowania jest wykazanie powstania szkody. Zawarte we wniosku o wznowienie oświadczenie M.W. co do braku możliwości wstawienia zęba (niezależnie od braku jakiegokolwiek – co do zasady – jego uprawdopodobnienia) nie stanowi podstawy do stwierdzenia, że wnioskodawca poniósł szkodę z powodu nieszczęśliwego upadku, którego doznał podczas osadzenia. Zrozumiałym jest brak przedstawienia poniesionych kosztów wstawienia implantu, skoro – jak stwierdził wnioskodawca – brak takiej możliwości. Chcąc na tej podstawie dochodzić odszkodowania wnioskodawca musiałby jednak wykazać, że brak możliwości wstawienia implantu spowodował powstanie szkody w określonej wysokości. Warto też przy tym zaznaczyć, że wynikająca z tej okoliczności krzywda została uwzględniona w zasądzonym na jego rzecz zadośćuczynieniu. Określając jego wysokość wzięto także pod uwagę możliwość podjęcia leczenia przez wnioskodawcę z zasądzonego zadośćuczynienia (k. 302).

Nie ma zatem żadnych podstaw – przy tylko takiej treści przedmiotowego wniosku – by go ocenić w inny sposób, aniżeli jako oczywiście bezzasadny. Stąd też należało odmówić jego przyjęcia w oparciu o przywołany powyżej przepis art. 545 § 3 k.p.k.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.